

„Víš, kdo je to Hagen?“ zeptal se mě Dalík a divně se zašklebil, když jsme slézali s baterkami v rukou do ústí štoly. „To snad byl za války nějaký dozorce vězňů,“ řekl jsem, „který tady ve štolách dělali letadla pro Němce. Je to už hodně dávno, ale on tu prý ve štolách ještě teď straší.“

Dalík se zastavil a posvítil si baterkou zespoda na obličej. S tím jeho bíbrem vypadal strašidelně. Pochmurně pronesl: „Jó, je to pravda! A prej, kdo se mu posmívá, tak toho Hagen zabije!“ Bylo už kolem půlnoci a vraceli jsme se známou štolou na kemp. Bláto nám čvachtalo pod nohama.

V noci mně ve štolách vždycky po zádech tak trochu běhali brabenci a dnes to bylo obzvlášť silný, protože ten trouba mi připomněl Hagena.

Byli jsme už dost hluboko ve štole, když se pojednou Dalík na místě zastavil a k mému úděsu vykřikl: „Hagene, ty bačkoro, já se tě nebojím! Vylez, ukaž se, ty kostroune!“

„Nech si to na ráno!“ okřikl jsem ho nervózně. Dalík viděl, že jsem se polekal a poškleboval se. Svítal si zas baterkou na ciferník a hučel.

Po několika dalších krocích mu baterka zhasla. Tlumeně zaklel a už nic neříkal. Nemohli jsme být daleko od východu. Šel jsem první a zakrátko jsem uviděl tu hrůzu. Před náma byl čerstvý zával.

„Vidíš, za to můžeš ty!“ křikl jsem na Dalíka, „to určitě udělal Hagen! Musíme se vrátit.“ Otočili jsme se a po dvaceti metrech chůze nazpátek jsme narazili na další zával. Úplně čerstvý. Před dvěma minutami tady ještě nebyl.

Srdce se mi přestěhovalo do hrdla a začal jsem řvát. Nevím na koho a nevím co. Rozběhl jsem se na druhou stranu, Dalík za mnou.

Chvilku jsme zmateně v té vlhké hrobce běhali a snažili jsme se holýma rukama prohrabat ven. Potom jsme vysílení padli do mokrého jílu. Dalík brečel a nahlas odprošoval Hagena. Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, že zešílím, když se na protilehlém konci našeho vězení rozlila mdlá záře. V ní jsme rozpoznali obrysy uniformy. Postava v uniformě.

Světlo bylo jasnější a postava vykročila trhavým krokem k nám. Pozbyl jsem vědomí, když jsem pod kšiltlem čepice rozeznal lebku s živýma očima.

Prohrabali se k nám až po dvou dnech, ale to už jsme byli mrtví. Ani si nepamatuju, jestli to bolelo.

Strašíme teď od půlnoci do jedné s Hagenem a nejsme sami, je nás asi padesát.

Každý má přidělenou nějakou část štoly, kterou pravidelně obchází.

Blíží se půlnoc, tak mne, prosím, omluvte.

Služba je služba...

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 14. 2. 2018

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Billíček Frč

304

SIHÁČEK

únor 2018

Jak to zvládáme

CO SE STALO

31. 1. — bylo asi 8° C, nefoukalo a tak bylo příjemně. Začali jsme opět venku.

Možná se to stane tradicí, i dnes jsme začali během (no nebylo to tak dramatické, protože jsme měli v rukách náklad, pohybovali jsme se spíše krokem)

kroužili jsme po osmičce, lžíce v rukách a na nich jednou míčky pingpongové, pak tenisové a nakonec ponožkové. Vše bylo na čas a střídali jsme se ve dvojicích. Na závěr jsme si zakroužili tři osmičky na čas...

Pak jsme se přesunuli do klubovny, tady přišlo ke slovu heslo dnešního dne: „Sirky, sirky a zase sirky“. To jsme skládali, na několik způsobů sirky do krabičky jednou rukou, potom se každý pokoušel rozsvítit petrolejku no a potom přišla na řadu možnost splnit si, prémiově nějaký úkol z »VELKÉHO ZÁVODU«.

V poslední části jsme si zahráli dvě krátké hříčky — »sirky na láhev« a »příběhy« (Kdo, S kým, Co dělali, Kde, Kdy a Proč.).

Před koncem jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu.

7. 2. — během dvou odpoledních hodin napadalo v Ostravě nejvíce sněhu za aktuální zimu, teploty byly kolem nuly. Začali jsme venku, abychom si sních užili.

Už před schůzkou jsme vyšlapali cestičky, začali jsme tak eskymáckou honičkou. Měkký sníh a vašeň prohru neprospívaly životnosti cestiček, které se poté, kdy se vystřídali všichni jako chytači, změnily spíše v dálnice : -D.

Ještě venku jsme si ověřili, jak kdo zvládá tvoření sněhových koulí, materiál byl totiž exklusivní. Přesto se našli takoví, kterým se nedařilo několika správnými stisky kuličky tvořit. Trefovali jsme vrata garáže a okapový svod...

V dalším čase jsme si v klubovně rozložili mokré věci a začali jsme se věnovat jedné z oddílových dovedností — tentokrát to byly šifry písmenkové. Zprvu se všichni tvářili, že tohle přece nikdy nepochopí, ale nakonec podstatu toho, jak se dá, změnou pořadí a směru zápisu, text zašifrovat zvládli.

Následovala krátká hříčka — desetníková šklíba — cílem bylo co nejrychleji se zbavit pohybem mimických svalů (prostě se šikovně šklebit) desetníků přilepených na tváři pomocí indulony.

Před závěrem jsme si rozdali »lístek k turnaji« a »lístek k výpravě«

